

Кнігу вершаў пад такой назвай выдала Алеся Філіпава – парафіянка слонімскага касцёла Беззаганнага Зачацця Найсвяцейшай Панны Марыі. У сваіх творах маладая жанчына і мама распавядае пра вялікую любоў да Бога, дзяцей і сваёй сям’і, да людзей і навакольнага свету. Шлях да веры

Аўтарка кнігі вершаў Алеся Філіпава нарадзілася ў г. Рэчыца, што на Гомельшчыне. На вялікі жаль, жанчына не можа пахваліцца тым, што з самага дзяцінства ёй прывівалі веру: бацькі былі непрактыкуючымі праваслаўнымі.

□ **“Памятаю сваё дзяцінства... Бабуля перад тым, як класціся спаць, заўсёды шаптала нейкія словы перад іконай. Гэта была выява св. Мікалая Цудатворцы. Але тады я гэтага не ведала, мне падавалася, што яна размаўляе з Богам. Мне таксама вельмі моцна хацелася маліцца, але я не ўмела, таму проста вяла размову з Богам у цішыні свайго сэрца, – распавядае Алеся. – Канешне, найбольш важныя хрысціянскія святы ў нашай сям’і адзначаліся. Напрыклад, на Вялікдзень хадзілі ў храм, каб асвяціць яйкі і кулічы. Толькі калі пасля сядалі за стол, ніхто не тлумачыў, навошта ўсё гэта”.**

Аўтарка ўзгадвае выпадак, калі аднойчы яе мама пачала распавядаць пра сваю знаёмую, якая збіраецца паехаць у Жыровіцкі манастыр. Алеся зацікавілася гэтым месцам, нават пэўны час разважала над тым, каб стаць манахіняй. Але Бог меў адносна яе іншыя планы. †

Алеся Филиппова

МОЙ КРЕСТ -
МОЁ ВДОХНОВЕНИЕ

МОЁ ВДОХНОВЕНИЕ

